

ὅστις διὰ τῆς ἐξαιρετικῆς ἐν πᾶσι διορατικότητος αὐτοῦ σαφῶς ἐξήγησεν, ὅτι «ἔστι γάρ, ὡσπερ καὶ σώματος, καὶ διανοίας γῆρας».

Τὸ ζήτημα τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μελῶν τοῦ Α. Π. ἔμεινε πάντοτε ἀσαφές. Νομίζουσιν ὁμως τινές, ὅτι ἐν ὅλῳ ἦσαν 52.— Τὴν προεδρείαν, ἢ ὡς τότε ἔλεγον, τὴν Ἑγεμονίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου εἶχον οἱ Ἄρχοντες, ὠρισμένοι πρὸς τοῦτο κατὰ τὴν φύσιν τῶν δικῶν, οἵτινες ἐνίοτε ἐνήργουν καὶ εἰσαγγελικὰ καθήκοντα. Κατὰ τὴν μεταγενεστέραν ἐποχὴν ἢ προεδρεία ἀνετίθετο εἰς τὸν καλούμενον Ἐπιστάτην.

Διὰ προσωπικοῦ, ἐλεγχομένου μετὰ τότῃς προσοχῆς, ὁ Ἄρειος Πάγος, ἐγένετο κατὰ τὸν Αἰσχύλον «ἔρυμά τε χώρας, καὶ πόλεως σωτήριον, οἷον οὐδεὶς ἀνθρώπων ἔχει οὔτ' ἐν Σκύθησιν, οὔτε Πέλοπος ἐν τόποις».

Ἄρκοῦσι, νομίζομεν, καὶ τὰ βραχέα ταῦτα πρὸς παρόρημην μὲν εἰς μελέτας τῆς πολιτικῆς ἀρχαιολογίας καὶ πρὸς καλλιέργειαν τῆς ἱστορίας τοῦ σφόδρα παρ' ἡμῖν παραμεληθέντος ἀρχαίου ἑλληνικοῦ δικαίου, ὅπερ παραδόξως οὐδὲ διδάσκεται κἂν ἐν τῇ νομικῇ σχολῇ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, εἰς ἀπόδειξιν δέ, ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν νεωτέρων καὶ ἐν ἰσχύϊ νῦν θεσμῶν ἐγεννήθησαν καὶ ἀνεπτύχθησαν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι, ὅτι δὲ οἱ ἐρμηνευταὶ τῶν νεωτέρων νόμων, καὶ αὐτοὶ οἱ νομοθέται, πολλὰ δύνανται γὰ διδαχθῶσιν καὶ νῦν ἔτι ἐκ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, οὓς διὰ παντός ἀπεχαιρέτησαν ἀτυχῶς κατὰ τὸ τέλος τοῦ μαθητικοῦ αὐτῶν βίου χάρις εἰς τὸ ξηρὸν καὶ σχολαστικὸν ὕφος τῶν διδασκάλων, διατηρήσαντες τὴν οὐχὶ εὐάρεστον ἀνάμνησιν τῶν ὑπερσυντελικῶν καὶ τῶν μετ' ὀλίγον μελλόντων, τῶν εὐκτικῶν καὶ τῶν ἀπαρεμφάτων!

Ἐν Καλλιθέᾳ (Ἀθηνῶν) τῇ 23 Σεπτεμβρίου 1893.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

ΟΙ ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΑΙ

(ΜΥΘΟΣ)

*Βασιλεὺς τις τῆς Αἰγύπτου ἐκ τῶν μυθιστορικῶν
εἶδεν ὄνειρον κακόν :*

*Εἶδεν ὅτι τῶν ὀδόντων αἰγριδίως ἐστερήθη,
καὶ ὁ τάλας ἐφοβήθη.*

*Προσκαλεῖ λοιπὸν ἀμέσως ἕνα τῶν ὀνομαστῶν
καὶ σοφῶν ἐξηγητῶν,*

*καὶ τῷ λέγει τίνα πρέπει γ' ἀπορσιμῆ σημασίαν
εἰς τοιαύτην ὀπτασίαν.*

Καὶ ἐκεῖνος, τρέμων ὄλος, «Βασιλεῦ, τῷ ἀπεκρίθη,
 φεῦ, τὸ μέλλον πένθους βρίθει!
 Δὲν θὰ διαμεινῆς χαίρων ἐπὶ πλεῖστον ἔτι χρόνον!
 Δυστυχία, δυστυχία εἰς τὸν ἱερόν σου θρόνον,
 εἰς τὸν θρόνον τὸν κλειρόν!
 Ὁ Θεὸς θὰ σὲ στερήσῃ πάντων σου τῶν συγγενῶν!»
 Ἐκπληκτος ἐπὶ τοιαύτῃ ὁ μονάρχης ἐξηγήσει
 θλίβεται, δακρῦει, φρίσσει.
 Πλὴν, ἐκ τούτων τῶν παθῶν,
 μετ' ὀλίγον συνελθὼν,
 ὄλος πῦρ καὶ ἀπειλή
 τοὺς μαστιγωτάς καλεῖ,
 καὶ εἰς τὸν ὄνειροκρίτην ἐπιβάλλει τιμωρίαν
 φοβερὰν καὶ ἀπαισίαν!...
 Ἐπειτα καλεῖ ἀμέσως ἄλλον ἐκ τῶν θαυμαστῶν
 καὶ σοφῶν ἐξηγητῶν,
 καὶ τὸ ὄνειρον τῷ λέγει, καὶ ζητεῖ τὴν σημασίαν
 τοῦ ὄνειρου τὴν βαθεῖαν.
 «Βασιλεῦ, τῷ λέγει τότε ὁ ἐξηγητῆς ὁ νέος,
 εἶσαι ὑγιῆς, ἀχμαῖος,
 καὶ τοιοῦτος θέλεις μείνῃ ἐπὶ πλεῖστον ἔτι χρόνον!
 Εὐτυχία, εὐτυχία εἰς τὸν ἱερόν σου θρόνον,
 εἰς τὸν θρόνον τὸν κλειρόν!
 Σὺ πλειότερον θὰ ζήσης πάντων σου τῶν συγγενῶν!»
 Πρὶν ὁ λόγος τελειώσῃ, ἕξαλλος ὑπὸ χαρᾶς
 κατασπάζεται τὸν μάρτιν ὁ μονάρχης παραχρῆμα,
 καὶ ὡς ἀμοιβὴν τῷ στέλλει πλείστας ὄσας προσφορὰς
 καὶ ἀνδράποδα καὶ χρῆμα.—
 Καὶ οἱ δὲ ὄνειροκρίται
 τὴν αὐτὴν, ὡς ἐννοεῖτε,
 ἔδωκαν εἰς τὸν μονάρχην τῆς Αἰγύπτου ἐρμηνείαν·
 ἀλλ' ὁ μὲν τῷ εἶπε λόγον ἔχορτα φιλανθρωπίας,
 ὁ δὲ ἄλλος δυστυχῶς
 τῷ ἀπέπτυξ' ἐρμηνείαν διδασκαλικήν, ἀγρίαν,
 καὶ τὴν ἔπαθ' ὁ πτωχός!

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ Δ. ΒΑΛΒΗΣ